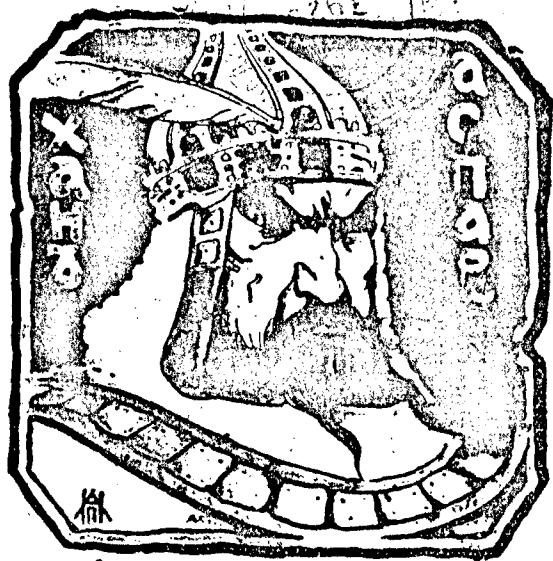

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО „ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ“

Годишен абонаментъ 25 лева.

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, ул. „6-й Снптемврий“ № 29.Обявления се приематъ
по споразумение

Нѣколко думи за образуване на характеръ

На това мѣсто ние изтъкнахме, че трайниятъ идеалъ въ живота, съ огледъ на живота въ духовния миръ, е благородния и добъръ характеръ. Човѣкъ е самъ 'зидаръ на характера си, и следователно носи всичката отговорност. Богатство, обществено положение, разкошъ могатъ да се придобиятъ случайно или по покровителство. Най-драгоценно нѣщо въ свѣта е характерътъ, който се образува постепенно, изисква се трудъ. Единъ художникъ не може съ единъ ударъ на длетото върху грапавия мраморъ да извае красива статуя, а трѣбва постоянни удари и продължително време. Характерътъ на човѣка се образува отъ минута на минута, отъ день на день, до последния му въздѣхъ.

На това мѣсто ние изтъкнахме, че семейството е първото и най-важно училище, въ което добива човѣкъ добъръ характеръ. Психологически ние не можемъ да кажемъ, че детето въ люлката има характеръ. Неговиятъ малък мозъкъ е кжсъ бѣла хартия, която чака да получи впечатления отъ външния свѣтъ посредствомъ петътъ си чувства. Мозъкътъ всѣкога записва тѣзи впечатления, които оставатъ у детето презъ цѣлия му животъ. Около люлката се посѣватъ семената на добродетели или на пороци, които даватъ плодъ въ по-нататъшния животъ на всѣки човѣкъ. „Каквото посѣешъ, такова ще пожънешъ“. Детето не може да прави изборъ на външните впечатления и следователно всецѣло е подчинено на влиянието на тѣзи, които сж отговорни за неговото благоденствие. Когато, обаче, детето възмжже и има силата на изборъ, да каже дали иска или не, да направи това или не, ние можемъ да кажемъ, че детето вече образува характера си, защото характерътъ зависи отъ одобрение или неодобрение на всичко, което е около него, на предпочитание на едно нѣщо отъ друго. По-неже значително играятъ роля външните влияния върху детето, доказва нуждата отъ съществуване на благоразумно ръководство на добри родители и околните му. При постепенния

растежъ на детето, то усвоява обноситѣ на родителитѣ си, говора имъ, навицитѣ. Родителитѣ даватъ примѣръ на младежа, който примѣръ е помощенъ отъ наставленията. Примѣрътъ е най-здравото и мощно сръдство за насаждане на добродетели, нравствени качества, които очертаватъ личния обликъ на младежа, особено характера му. Английскиятъ писателъ Емерсънъ, въ труда си „Twenty Essays“, за характера казва, че е нравствена сила, която се вижда презъ медиума на една лична природа. Съществуватъ нѣща въ човѣка, обаяни съ обноситѣ на душата. Човѣкъ съ характеръ обича да му се посочватъ грѣшкитѣ. Характерътъ е ореола, славата или идеала на живота, тъй като той е последица на една доказана вече честност, правдивост, ползуещи се съ довѣрието и почитание на околните спрямо този, който го притежава. Освенъ опредѣлението, което дава Емерсънъ, могатъ да се дадатъ и много други, но въ сжщностъ, характеръ е постоянство на волята въ доброто. Характерниятъ човѣкъ е този, който за своитѣ благородни подбуждения не се спира предъ жертви, колкото и голѣми да сж тѣ.

Нека, прочие, родителитѣ съзнаятъ голѣмата отговорност за образуването на характера на младежа, защото само чрезъ непосредственитѣ имъ усилия и грижи се добива благороденъ характеръ.

Независимо отъ благородното ръководство на семейството за образуване характера на младежа, ние прибавяме къмъ външните влияния здравото, доброто четиво. Тѣзи, които образуватъ характера си, трѣбва да избиратъ добра литература, а не лека, булевардна, която сега се чете, за жалостъ, не за това, че е безсмислена, но по причина на характера, който се извлича отъ нея отъ четеца. Ние трѣбва да бждемъ внимателни въ избора на литературата за да напълно осъществимъ истината на тѣзи думи на английския великъ поетъ Милтонъ, авторъ на безсмъртната поема „Изгубениятъ рай“: „една добра книга е безценната, жизнена

кръв въ възвишенъ духъ“. Тѣзи, които сж изучили психологията, знаятъ, че всички външни впечатления се запечатватъ въ мозъка ни по-точно и по-тънко, отколкото ако бѣ извършено отъ нѣжна тънка машина, която може да се изобрети. Веднажъ тѣзи впечатления се записватъ въ мозъка ни, тѣ съставляватъ частъ отъ нашия умъ и служатъ като добъръ или лошъ материалъ въ строежа на характера ни. Характернитѣ люди сж цѣте на едно общество; тѣ сж силни не само, когато вършатъ добро, и се противопоставятъ на злото, но и тогава, когато се борятъ съ мъжнотии и нещастия. Само въ нещастията характерътъ на човѣка се показва съ своя блѣсъкъ, осланяйки се на своята честност и решителност. Честностъ и пакъ честностъ е съвсемъ необходима за единъ добъръ характеръ. Другитѣ свойства на човѣка, колкото и да сж блѣскави, съ даровитъ умъ, съ сладко красноречие, се помрачаватъ отъ липса на честностъ. Човѣкъ съ характеръ върви по пътя на правдата, и никакви изкушения не могатъ да му повлияятъ. Той уважава онова, което мисли, че е право. Решителността е сжщо необходима частъ на характера, която издържа най-острата и тънка критика, която решителностъ е одобрена отъ съвѣстъта, и която безпристрастно тия умове одобряватъ, следъ като разбератъ обстоятелствата. Не само външни влияния у-

пражняватъ роля за образуване характера, но и вътрешни: любовъ, търпение, милосърдие, чистота, правдивостъ, несебичностъ и т. н., които сж проява на Божеството въ нашата душа. Трѣбва да имъ дадемъ преднина, защото тѣ сж живители на нашия характеръ, необходими за идеала въ живота, и когато ги притежаваме, имаме животъ въ всичката му пълнота, сила и красота. Самообладението е признакъ сжщо на добъръ характеръ, защото въ случай на вълнение, управляватъ се чувствата, които могатъ слабохарактерниятъ да накаратъ да излѣе цѣлия си речникъ на обидни слова върху другитѣ*). Заклучаваме за благородния и добъръ характеръ съ думитѣ на френския поетъ Викторъ Хюго: „Нѣма въ тоя свѣтъ никакво служене по-важно за добрия характеръ отъ това да бждешъ приятенъ, чаровенъ (charmant), да лѣбешъ радостъ наоколо, да озарявашъ щастие, да освѣтлявашъ мрачни дни, не е'ли всичко това да услужвашъ?“

*) Английскиятъ богословъ И. Тейлъръ, въ труда си „Holy living“ — светъ животъ — казва, че правдивостта на думи и дѣла е една отъ основитѣ на добрия характеръ, и истината е неговъ кумиръ. Човѣкъ трѣбва да се показва такъвъ, какъвто е, а не да се преструва. Учивостта въ думи и дѣла е вънецътъ, който краси — показва достойнството на характера. Не може да привлече обичъ онзи, който се отнася грубо къмъ други. Величието на сърдцето е награда на благородния характеръ. Нравственото му достойнство създава у него чувство, той не измама нито говори съ забивакли. Той винаги е справедливъ, честенъ и искренъ. Той не може да се подкупи. Той има богата душа.

Ж. Ив. Жековъ.

ЗА ИЗРАИЛИТИЯНИТѢ

(продължение отъ брой 15)

Арабскитѣ лѣтописци подробно описватъ търговската предприемчивостъ на евреитѣ. Ще кажемъ само нѣколко думи. Като търговци тѣ сж посещавали всички страни, даже и въ древна България се намиратъ търговци евреи къмъ XIV вѣкъ. Тѣ сж знаели всички търговски пжтища. Търговската предприемчивостъ на евреитѣ почнала още въ края на XI столѣтието да упада. Походитѣ на кръстоносцитѣ нанесли чувствителна вреда на евреитѣ по отношение на търговията въ изтокъ.

Кръстоносцитѣ, подъ влиянието на духовенството, се сблизиха съ християнското източно население и за да се нанесе ударъ на еврейскитѣ търговци, образували християнски търговски сдружения, въ които еврейскитѣ търговци не сж имали достъпъ. Вследствие на този ударъ, еврейскитѣ търговци били принудени да ограничатъ търговската си

предприемчивостъ съ дребна търговия. Онѣзи евреи, обаче, които сж имали богатство, почнали да даватъ на други търговци и други лица пари на заемъ съ лихва, т. е. почнали да упражняватъ лихварството, което отново имъ върнало отчасти предишното имъ състояние. Християнитѣ-капиталисти се явили и въ тази търговия конкуренти. Икономическото положение на евреитѣ въ по-голѣмата частъ отъ държавитѣ въ Европа, било незавидно. Английскиятъ писателъ Линдъ въ труда си „History of the Jews in Spain and Portugal“ — историята на евреитѣ въ Испания и Португалия — подробно излага за причинитѣ на този упадъкъ. Ще споменемъ само нѣколко главни причини: завистъта, разточителността у еврейскитѣ въ живота, въ облѣкло и др. Трѣбва да признаемъ, че кръстоносцитѣ не сж упражнявали насилие върху евреи-

† Д-ръ Стефанъ Т. Поповъ (поминалъ се на 21 май т. г.)

Отмина отъ жизнения друмъ единъ служител на милосърдието, единъ преданъ на званието си, който вдъхваше у немощния въра и надежда за животъ. Отмина той, който до последния си въздъх изпълняваше лъкарската си дейностъ, почти полувъковна, водимъ отъ чувство на милосърдие за да помогне на страдаещия, който намираше въ лицето му спасителъ.

Въ 1869 г. се родилъ въ гр. Свищовъ, свършилъ гимназията въ Габрово, избралъ попрището медикъ, като завършва науката въ Монтпелие, специализиралъ се по акушерство въ Виена и Парижъ. Въоръженъ съ тѣзи знания, той всецѣло се предава на служба на варненското гражданство, което е търсило неговата помощъ. Той може да служи за примѣръ на трудолюбие, на преданостъ къмъ лъкарската дейностъ и милосърдие. Той остави милъ споменъ между насъ. Множество граждани, които присъствуваха при изпращане тѣлнитѣ му останки къмъ „града на мълчанието“, е явно доказателство за почитъта, съ която се ползуваше незабравимиятъ покойникъ.

Нашитѣ сърдечни и дълбоки съболезнования къмъ опечаленитѣ. Миръ на духа му!

тѣ, но народнитѣ тѣлпи, насѣскани отъ католическото духовенство, извършвали голѣми пакости на евреитѣ. Въ Испания настѣпилъ обратъ въ отношенията на властващитѣ къмъ евреитѣ. Капиталитѣ на последнитѣ били нуждни за правителството въ борба съ мавритѣ и щомъ последнитѣ били вече изгонени отъ страната, тогавашниятъ кралъ на Испания Фердинандъ Арагонски издалъ наредба на 9 августъ 1492 г. да се изгонятъ всички евреи отъ страната. Около триста хиляди (300,000) евреи били принудени да напуснатъ страната, която въ течение на повече отъ хиляда години била тѣхна родина. Испанскиятъ езикъ е езикътъ още до днесъ на испанскитѣ евреи. Много отъ изгнаницитѣ постепенно се преселили въ Палестина, въ Турция (България, Гърция, Сърбия, Босна и др.), въ Мала Азия, въ Франция, въ Белгия и др. Нашитѣ съграждани евреитѣ се преселили отдавна, презъ 1850 г., още когато страната ни се намирала подъ турско владичество и се поселили въ града ни въ отдѣленъ кварталъ край морето. Построили синагога, училище и се ползуватъ и до сега съ религиозна свобода и съ граждански и политически права. Тѣ сж добри български граждани и иматъ земята ни като своя родна, като сж излагали гърдитѣ си на вражески куршуми презъ войнитѣ.

Стремѣжътъ на израилското племе за политическа независимостъ, въпрѣки всичкиѣ гонения презъ библейско време, както и сега въ нѣкои държави, не е заглъхналъ, а продължава да се поддържа за установяване на древната еврейска държава въ Палестина. За да може да се поддържа този духъ, преди всичко трѣбва да се помага на немощнитѣ израилтяни, да се изпълняватъ заветитѣ на пророцитѣ. За тая целъ въ 1860 г. въ Парижъ човѣколюбивиятъ Адолфъ Кремие образувалъ всемирненъ еврейски (израилски) съюзъ за помагане на сънародницитѣ си на изтокъ. Този съюзъ се нарича „Alliance Israélite universelle“. Този съюзъ се грижи и за просвѣтата на израилтянитѣ, като отваря частни училища и пр. Голѣма дейностъ развива този институтъ всрѣдъ испанскитѣ евреи и има международно влияние. Сионитското движение има политическа подкладка, т. е. за събиране еврейското племе въ Палестина и възстановяване, по възможностъ, древната еврейска държава. Ние тѣй схващаме този институтъ,

който се грижи да убеди, особено испанскитѣ евреи, да се изселятъ отъ държавитѣ, въ които живѣятъ, и се преселятъ въ Палестина.

Независимо отъ това движение, основано отъ Херцелъ, има ново Сионитско движение, основано отъ Жаботински. За тѣзи движения нѣма да говоримъ, защото статията ни е за произхода на мѣстнитѣ израилтяни. Единъ фактъ ще само изтъкнемъ, че въ Палестина се приематъ евреи безъ изборъ. Отъ гледището на обрядитѣ сжществуватъ две групи важни между израилтянитѣ: Сефардимитѣ и Ашкеназимитѣ. Сефардскиятъ обрядъ изпълняватъ израилтянитѣ, които се считатъ истински евреи. Дали това е вѣрно, не сме въ положение да потвърдимъ. Нѣмаме достатѣчни данни. Сжществуватъ още Ароиди, Левити, които претендиратъ, че сж потомци на великитѣ свещеници на израила и да запазятъ това преимущество на тази каста, женятъ се само помежду си. Нѣкои твърдятъ, че испанскитѣ евреи се наричатъ още „Морникосъ“.

Свършваме статията си, безъ да говоримъ за евреитѣ въ Русия, Полша, Америка и др. страни съ думитѣ на френския писател Питардъ, въ съчинението си „L'évolution de la humanité“ — възходътъ на човѣчеството — който на стр. 413 — 414, казва: „on ne peut considérer les Juifs actuels — pas même en Palestine, car les mouvements sionistes y ont entraîné les Israélites sans aucun choix — comme constituant un groupe ethnique homogène. Les Juifs appartiennent à une communauté religieuse et sociale.“

Ce qui conserve les Juifs d'Europe, les mieux connus — c'est les Juifs d'Espagne, qui nous présentent le type initial de cette „race“, dont les qualités intellectuelles sont si remarquables. — Не можемъ да считаме сегашнитѣ евреи — даже тѣзи въ Палестина, защото сионитскитѣ движения сж привлѣкли тамъ израилтянитѣ безъ изборъ — като образуваща група народностна хомогенна. Евреитѣ принадлежатъ на една общностъ религиозна и социална. Що се касае за евреитѣ въ Европа — най-добре познати сж испанскитѣ евреи, които ни представяватъ първобитния типъ на това „племе“, чиито умствени качества сж тѣй забележителни.“

(Край)

Абонирайте се на в. „Варненски Кореняк“

Добри Филовъ.

Костенурка и таралежъ.

Изподъ своята кжшурка
Вънъ крака, глава, подава
Си вървѣла костенурка,
Безопасенъ пжтъ избрала.

Но изъ тоя пжтъ случайно
Таралежъ единъ съзрѣла
И, уплашила се крайно,
Скрила си главата, спрѣла.

Отъ страхъ таралежътъ тоже,
Както тя, скриль си главата,
Се наежилъ, за да може
Да си защити снагата.

Безъ да мръднатъ, катъ сковани,
Цѣли часове стояли,
Но най-сетне, изтерзани,
Гладни, нищичко неяли,

Мигомъ се окуражили
И наново завървѣли.
А, вървейки, се сдружили,
Подозрения разсѣли.

И тогазъ тѣ чакъ съзнали,
Мними врагове че били,
Поклонъ дружески си дали,
Дружески се раздѣлили.

И насъ страхъ катъ обладава,
Често с'лоши намѣреня
Врази мними ни създава
И си вредимъ с'подозрения.

Д-ръ ВЛ. СМОЛЕНСКИ
бившъ управителъ-лъкаръ
на Варн. общ. майчинъ домъ.

БЪЛГАРСКА МЕДИЦИНА Варнен. болница „Параскева Николау“.

Изглежда, че и преди освобождението на България, не сж липсвали радѣтели за здравето на народа ни, които, намирайки се подъ турско иго, е билъ лишенъ отъ организирана медицинска помощъ.

Добродетелни хора е имало винаги. Добродетелта е вѣчния стимулъ къмъ напредѣкъ и възходъ и за запазването на народъ, нация, човѣчество.

Когато любовта къмъ ближния и родина е жива въ човѣшкото сърдце, тя ще се прояви и тогава (ако не по-силно), когато човѣкъ е далечъ отъ своето отечество. Такъвъ е случаятъ съ варненския жител Параскева Николау, който напусналъ родния си градъ и се установилъ въ гр. Одеса (Русия), дето успѣлъ да стане почетенъ гражданинъ на сжщия градъ.

Въ 1862 година, той си спомнилъ за своитѣ съотечественици и решилъ да изгради на свои срдѣства една болница въ своя роденъ градъ — Варна.

Нека ми се позволи да изнеса на страницитѣ на в. „В. Кореняк“ и припомня нѣкои исторически данни за тази болница, помѣщенieto на която преди 10 години, въ 1927 година, бѣ използвано, за да се тури начало на Варненския общински мийчинъ домъ.

Единъ отъ инициаторитѣ за основаването на това учреждение и неговъ управителъ въ първитѣ (1927—1932) години на неговото сжествуване сѣмъ азъ щастливъ, че той (Майчинъ домъ) не само че не заглъхна, но и продължава и сега да се разширява и усъвършенствува, за доброто на бедни родилки отъ гр. Варна. Запазенитѣ въ архивата на болницата „П. Н.“ исторически документи ни даватъ пълна възможностъ да начертаяме развоя на това болнично заведение, началото на което е тулено въ 1869 г. и което непрекъснато е работило въ различни форми отъ тогазъ до наши дни — ето вече близо 70 години.

Презъ 1862 година, Параскева Николау е направилъ своето духовно завещание, както това се вижда отъ преписа на нотариаленъ актъ, регистриранъ при Одеския Търговски сждъ (въ книгата за 1862 год., 27 августъ, стр. 468, № 294), споредъ което той иска да създаде и издържа на свои срдѣства една болница въ своя роденъ градъ. Въ това завещание изрично е написана неговата воля:

(Стр. 18) — Двадесетъ петъ хиляди сребърни рубли (25.000) назначавамъ да се пратятъ въ родния ми градъ Варна, които да послужатъ за постройка на единъ домъ отъ 12 стаи за прегледване болни; тази болница да направятъ на мѣстото на църквата Пророкъ Илия, което дава града и да почнатъ на пролѣтъ, както се вижда отъ моята преписка“.

(Стр. 19.) — „Осемдесетъ (80) хиляди сребърни рубли назначавамъ и моля душеприказчицитѣ да внесатъ за пазене въ Московския възпитателенъ домъ, щото тѣ да се намиратъ тамъ за всѣкога неприкосновенни и неотемлеми, а само годишната лихва да се дава всѣка година на инспекторитѣ на вишеречената болница, за нейни разноски и, затова, инспекторитѣ на това заведение, назначавани отъ време на време, на брой троица, по изборъ изъ по първитѣ граждани, съ условие щото между тѣхъ да бжде единъ отъ моитѣ роднини, най-способниятъ, да се погрижатъ за ежегодното събиране на тѣзи лихви съ задължение да иматъ лъкаръ, разни лѣкове и необходимитѣ хора за слугуване на болнитѣ; а въ начало на Новата година тѣ трѣбва да даватъ редовенъ и точенъ отчетъ за доходитѣ и разходитѣ на това

заведение предъ събрание, състоящо се отъ мѣстния архиерей, свещеницитѣ и епитропитѣ на църквата „Св. Атанасъ“, а тѣй сжщо на градскитѣ старейшини и по-първи граждани“.

Тази болница, съгласно духовното завещание, е била основана преди началото на 1869 година непрекъснато работила 37 години, получавайки непосредствено срдѣства отъ определенъ за целта капиталъ отъ покойния Параскева Николау отъ гр. Одеса.

Отъ 1906 г. до 1909 год. организацията на болницата се измѣнила и на чело на управлението на болницата билъ избранъ комитетътъ отъ Д-ръ Фарашевъ, Д-ръ Карамихайловъ и Ст. Савовъ.

Отъ 1910 година тази болница остана въ пълно разпореждане на Варненската градска община и, отъ този моментъ, ние виждаме дълѣгъ промѣнливъ и разноформенъ характеръ на функциитѣ на тази наречена градска болница. Въ 1910 г., въ нея се приемали заразни болни, неджгави съ заведоющъ Д-ръ Куртевъ; отъ 1911 г. до 1913 г. я заведѣвалъ Д-ръ Астарджиевъ, а отъ 1914 — 1915 год. Д-ръ Стателовъ; презъ този периодъ, болницата е била отново ремонтирана и снабдена съ достатѣченъ инвентаръ и функционирала съ 35 кровати. Приемали се туберкулозни и инфекциозни болни. Въ 1916 година, въ нея се приемали немощни старци подъ управлението на Д-ръ Йонева; въ 1917 година, поради силна епидемия-скарлатина, тази болница обслужвала само скарлатинозни болни, съ Д-ръ Стаматиядисъ на чело.

Въ 1918 година, поради тифозна епидемия, тази болница е била приспособена за приемане на тифозни болни и била завеждана отъ Д-ръ Алексиевъ. Следъ това, започва периодъ, когато въ тази болница сж се помѣствали всевъзможни учреждения отъ медицински и немедицински характеръ: сиропиталище, воененъ лазаретъ за италиянски и френски войски, курортенъ домъ, арестанско помѣщение, складъ за бракуванъ болниченъ инвентаръ, химическа лаборатория, венерически диспансеръ, амбулатория за санитаренъ прегледъ на служащитѣ въ различнитѣ хотели, гостилници и кафенета, противобѣсна станция и разни други общински учреждения, които, за съжаление, никакъ не отговарятъ на волята на завещателя и само презъ 1927 година, както казахъ по-рано, бѣше пакъ възстановено това учреждение като лѣчебно заведение и отъ тогава, съ създаване на майчинъ домъ, се възкреси волята на покойния Параскева Николау и се даде възможностъ беднитѣ отъ гр. Варна да иматъ безплатна специална медицинска помощъ, както това е желалъ завещателътъ още презъ 1862 година, когато той, по своята частна инициатива, съ своето завещание положилъ начало на рაციоналното лѣчебно дѣло въ България.

Хронологически погледнато, болницата на Параскева Николау е пета по редъ въ анализъ на българската медицина, поѣже е основана въ 1869 година. Отъ историческитѣ данни, изнесени въ страницитѣ на в. „Ескулапъ“ (бр. 3 отъ 15/9 1933 год.) се вижда, че Шуменската военна турска болница е първата основа въ България — 1837 г., или преди 100 години. Русенската е втората — основана въ 1865 година. Въ сжщата година е основана и военната турска болница въ Плевенъ. Следъ 2 години (1867 г.) е открита Търновската болница. Тя е основана, обаче, съ пожертвованията на частни лица, между които много българи, живущи въ Букурещъ.

По този начинъ Варненската, както и Търновската болници сж първитѣ които се дължатъ на личния починъ и на частни срдѣства, и тѣ още преди освобождението на България.

Като плодъ на частна благотворителностъ и паметници на високъ

и кристално родолюбие, тѣзи болници сж скжп примѣръ за насърджение на поколѣния и, за да не изгасне този стимулът къмъ добродетел, нека чрезъ страницитѣ на в. „Коденяк“ да влѣзе въ анализѣ на Българската медицина високо — човѣшкото дѣло на Параскева Николау, именно чрезъ страницитѣ на уважаемия Ви вестникъ, който неуморно и съ похвална настойчивост издирва и събира всички материали, които ще послужатъ за написването историята на гр. Варна.

На 23 февруарий т. г., се изминаха 11 години отъ откриването и съществуването на Варненския майчинъ домъ, който се явява като продължение на високо-хуманното дѣло, завещано още преди 70 години отъ голѣмия добродетелъ Параскева Николау: да се бди и да се полагатъ рационални грижи за запазването здравето на потомството на града Варна. Още въ края на 1926 година, по моя инициатива, възприета и подкрепена отъ тогавашния началникъ на санитарната служба въ гр. Варна Д-ръ Стателовъ, общинската тричленна комисиция възприе и постанови на 11 февруарий 1927 год. да се създаде общински майчинъ домъ за рационална акушерска помощъ на беднитѣ варненски родилки, като се използва помѣщението на бившата болница Параскева Николау и останъци отъ болничния инвентаръ.

Организирането и управлението на Майчинъ домъ бѣше възложено на менъ и на 23.11.1927 г. бѣ регистрирано първото раждане. Майчинъ домъ още тогава бѣ пригоденъ за 10 — 15 легла.

Още отъ самото начало, можахме да помагаме на 200-300 родилки годишно. А за петъ годишенъ периодъ презъ моето управление обслужвахме 1,400 родилки, освенъ амбулаторна и друга стационарна работа за гинекологични болни.

Днесъ, следъ единадесетгодишното съществуване на Варненския общински майчинъ домъ съ същата енергия дава помощъ ежегодно на повече отъ 300-350 родилки, а за цѣлия периодъ до сега близо 3,500 родилки намѣрили тази помощъ. По тоя начинъ 40% отъ всички родилки на 70,000 градъ Варна получаватъ безплатна рационална акушерска помощъ. Откриването на Майчинъ домъ и неговата работа ни дава право да заключимъ, че той дойде точно на време, за да посрещне една здравна нужда при сегашнитѣ тежки социални условия, отъ една страна, а отъ друга страна, Варненската община съ създаването и издръжката на Майчинъ домъ, продължава човѣколюбиво дѣло на Параскева Николау, което се роди още преди 70 години. Нека съ това да възкресимъ паметта на дарителя Параскева Николау,*) да стимулираме и другитѣ добродетелни хора къмъ подобни полезни дѣла за благо на своя народъ, на своята родина!

*) който, още преди 70 години, положи основни за организирана медицинска помощъ и далъ на своя роденъ градъ Варна една добре уредена болница.

Произходътъ на наименованието „Турна Тепе“

Върхътъ „Турна Тепе“, въ лозята — въ мѣстността „Св. Никола“ — по права линия отстои отъ града на 3 км. разстояние, на лѣвата страна на Евксиноградското шосе при отиване къмъ Евксиноградъ.

Въ 1828 г., срещу 24 юний, презъ нощта руситѣ сж дошли по море съ 72 кораби, т. е. срещу „Яневъ день“. Една частъ отъ войската е излѣзла въ залива „Ай Яни Калеси“ (Чаталъ ташъ) между Евксиноградъ и Св. Константинъ (общин. стопанство); друга една частъ отъ войската е излѣзла въ залива „Кьоръ лиманъ“ до с. Екрене.

Тази войска, която е слѣзла въ залива „Ай Яни“, презъ нощта, срещу 24 юний, е завзела върха „Тур-

на Тепе“ и околнитѣ височини. Сутринта варненцитѣ съгледали на този връхъ много руска войска и топове и казали: „Тюбе, не бу московунъ аскерлеръ“, турна гибигилмишларъ“, т. е. какво, тѣзи московски войници, като жерави се натрупали. Отъ това време останало на този връхъ името „Турна Тепе“ (Жеравленъ връхъ). Известно е отъ историята, че на този връхъ въ 1828 г., при обсадата на града Варна отъ руситѣ, „Царъ Николай се кондисалъ съ червенъ чадъръ“ — установилъ се съ червенъ шатъръ. До подножието на „Баиръ баши“ съществува пжтъ на дѣсно къмъ морето и въ малкия заливъ се спрѣлъ корабътъ, отъ който слѣзълъ царъ Николай и се качилъ на „Турна Тепе“, да наблюдава обсадата на града. Този пжтъ се нарича „Московъ йолу“ (Московски пжтъ).

Населението на с. Царево (Кестричъ), по сведенията ни, до днешенъ день чувствува денътъ на излизането на рускитѣ войски въ „Ай Яни лиманъ“ срещу 24 юний и се кжпи въ морето.

Около градъ Варна имало гжста гора, която помогнала на руситѣ при обсадата му.

Отъ „Николовъ връхъ“ руситѣ бомбардирани града. Гранатитѣ падали като градушка върху християнската частъ на града — „Дере махлеси“ (бивша „Саидова“, сега „Стамболова“).

Отъ морето бомбардировката съгнала сжщо християнската махала Гражданитѣ отъ този кварталъ се криели въ подземията на византийската кула до църквата „Св. Георги“. Предание има, че една неустрашима баба Рада минала при обсадата презъ едно подземие, направено отъ самитѣ руси и съобщила, че гранатитѣ падали въ християнската махала и посочила турския кварталъ.

Но името на тази баба била наречена една чешма (баба Рада чешмеси), която сега не съществува, но улицата между „б септември“ и бул. „Фердинандъ“ носи името на баба Рада — ул. „Радина“.

Този исторически връхъ остана безъ внимание отъ арх. Д-во, тъй като не бѣ оградено мѣстото за запазване и поставяне на възпоменателна плоча или другъ нѣкой възпоменателенъ знакъ. Заслужавае внимание. Не се ли намира този кжтъ въ владение на частно лице?

Я. Варналиевъ (о. з.)

Народното посрѣщане на Негово Високо Преосвещенство Варненско-Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ

Вестта за пристигането на Н. Високо Преосвещенство митрополитъ г. г. Йосифъ, раздвижи цѣлото гражданство, за да види едно събитие твърде рѣдко, какъ става посрѣщането на дѣдо владика, защото подобно събитие се случило на 2 декември 1872 г. Тѣзи граждани, които сж живи, сж биле свидетели на посрѣщането на първия духовенъ вождъ, блажено почившия дѣдо Симеонъ. Тѣзи свидетели отъ онова време сж малцина.

И ето, следъ 66 год., второ събитие — народно посрѣщане на втория духовенъ вождъ.

Въ оживление бѣше градътъ. На 1 юний, въ 120 ч. сл. пл. гражданството се стичаше къмъ гарата По ул. ул. „Царъ Симеонъ“ и „Преславъ“ се трупахе гражданството отъ двѣтѣ страни, въ шпалиръ. На гарата присъствуваха официални лица, духовенството, църковнитѣ настоятелства, църковнитѣ хорове, управителнитѣ тѣла на културно-просвѣтитѣ, благотворителнитѣ, професионалнитѣ и др. сдружения.

Следъ спирането на влака църковниятъ хоръ приветствува митрополита съ особена приветствена пѣсенъ, съчинена отъ диригента на

хора г. Ал. Кръстевъ. Отецъ Догановъ, протосингелъ на Варненско-Преславската митрополия, приветствува митрополита съ речъ, който между другото каза, че Варна се ражда, посрѣщайки втория свой духовенъ вождъ непринудено, чисто-сърдечно, който ще върви по пжтя на предшественика си дѣдо Симеонъ. Богъ да укрепи архипастирската му дѣсница дълголѣтно и отъ името на варненци го приветствува съ „добре дошълъ“.

Н. Високо Преосвещенство митрополитъ г. г. Йосифъ отговори съ подобаеще слово и благослови.

Отъ гарата многолюдното литйно шествие съ множество свещеници мина по ул. „Царъ Симеонъ“, плещадъ „Независимостъ“ и ул. „Преславъ“ — между многоброенъ народъ — и се спрѣ на площадъ „Митрополитъ Симеонъ“.

Въ църквата се извърши благодарственъ молебенъ, следъ който Н. Високопреосвещенство митрополитъ г. г. Йосифъ произнесе първото си архипастирско слово.

Варненското гражданство сърдечно, топло и възторжено посрещна своя втори духовенъ вождъ.

Я. Варналиевъ (о. з.)

За знание на гражданитѣ

За събиране сергийното право.

Съгласно закона за градскитѣ общини, таксата за сергийно право се събира отъ продавачитѣ, които заематъ мѣста по улицитѣ, тротоаритѣ, площадитѣ и чаршиитѣ, които се даватъ подъ наемъ и тамъ на тѣзи мѣста амбулантнитѣ продавачи излагатъ за проданъ дребни стоки, или предмети на тия наети отъ тѣхъ мѣста, било постоянно и за опредѣленъ срокъ, било за известни дни — пазарни или за панаири.

Незаконотѣрно е да се събира „сергийно право“ отъ продажба на тържището на едъръ и дребенъ добитъкъ, отъ асѣкавъ видъ дърва за горене, дървени вжглища на кола, зърнени храни на товаръ или кола, на чували и други такива стоки, които не се излагатъ на проданъ на дребно, на сергия, безъ да бждатъ разтоварени.

Незаконотѣрно е събирането на тази такса отъ подобни стоки, защото не е предвидено въ закона за градскитѣ общини. Известно е, че никаквъ данъкъ или каквато и да е берия, такса не може да бжде налагана, ако не е установена съ законъ. Решението на общинския съветъ, или правилникъ, макаръ и утвърдени, не могатъ да покриватъ незаконността относно събирането на тази такса и отъ предмети, върху които по закона не е предвиденъ таквъ приходъ.

Общината, следователно, не може да нарушава закона, а трѣбва да се придържа строго, въ рамкитѣ на закона за градскитѣ общини и да налага за бюджетенъ приходъ само онѣзи данъци (такси, берии), предвидени въ съответния законъ. По този въпросъ има издадени две решения въ гореспоменатата мисълъ отъ Върх. Адм. Сждъ, общо събрание, № 278 отъ 21 X 1922 г. и № 28 отъ 31 януарий 1929 г. — които решения сж задължителни за общинитѣ. Заинтересованитѣ лица могатъ да се ползуватъ отъ тѣзи решения.

II

Една незаконотѣрна практика се е завела въ общината, до колкото се простиратъ сведенията ни, да не се издаватъ каквито и да е било удостоверения или документи на лица, които дължатъ данъци, такси или глоби на общината.

Известно е, по какъвъ начинъ се събиратъ общински данъци, такси, налози и пр., защото той е показанъ въ закона за градскитѣ общини, именно, отъ общинския бирникъ по реда, начинитѣ и сроковетѣ, предвидени въ закона за

Д-ръ К. Караджовъ.

Женитѣ и спорта

Сега, когато толкова пренебрегнатиятъ другъ пжтъ спортъ, е на пжтъ да заеме въ живота ни едно навѣрно, твърде преувеличено и откъмъ известни страни опасно мѣсто, добре е, мислимъ, лѣкаритѣ да дадатъ по него своето мнение и да посочатъ на опасноститѣ отъ известно негово практикуване. Предвидъ на това, трѣбва да се обърне особено внимание на труда, който г. Martinie Dubousquet представилъ напоследъкъ въ *Дружеството на сравнителната паталогия* и въ който той разглежда физическото упражнение и спорта откъмъ женска гледна точка.

Никой не се съмнява, че нѣма значителна разлика между структурата на мъжа и на жената; добре е, обаче, да се покаже, какъ тая разлика забранява на женитѣ, каквато и да иматъ тѣ такава, да се мѣрятъ, при еднакви условия съ индивидитѣ отъ другия полъ. Имало е, ще каже нѣкой, първостепенни спортистки, които се отличили въ народни и международнитѣ конкурси. Да, имало е, невѣрно, а и сега има такива, но тѣхнитѣ отличия винаги стоятъ по-долу отъ ония на мъжкитѣ, а пъкъ, отъ друга страна, тия първокласни спортистки принадлежатъ къмъ специални типове, като се отдалечаватъ нѣкакъ, било отъ нормалната, било, особено, отъ общия типъ на тѣхния полъ.

Еднитѣ принадлежатъ на мъжкия типъ; тѣ сж още нормални жени, но тѣхната структура ги сближава, откъмъ известни страни, съ мъжетѣ: като характерни черти, други извънъ анатомическитѣ, трѣбва да отбележимъ, заедно съ автора, че индивидитѣ отъ тая категория притежаватъ функции на отношенията по-деятелни, отколкото другитѣ, но, въ противовесъ, тѣ иматъ единъ по-малко усиленъ вегетативенъ и родилень ж и в о т ъ. Втори типъ съставляватъ женитѣ съ хиперкриниченъ темпераментъ, т. е., презъ повечето време, хиперпитутаренъ (изобилстващъ въ липи и слюзъ) или хиперсюреналенъ (изобилстващъ въ отлжчването на надбъбречнитѣ жлези) темпераментъ; тия последни не биле вече така явно, както предидущитѣ, нормални. Знае се, че хиперпитутарния индивидъ има преувеличена снага, дълги крайници, дебели мускули и, особено, едъръ скелетъ; относно пъкъ хиперсюреналнитѣ индивиди, когато тѣ каратъ доста далекъ своя хиперкринизъмъ, даватъ брадати жени и, ако даже биха спрѣли, преди да стигнатъ до тоя толкова напредналъ стадий, все пакъ иматъ едно сериозно къмъ мъжественото (м а е к у л и н и з ъ м ъ) стремление. Има, най-после, единъ типъ чисто патологиченъ, представляванъ отъ *андрогитѣ* (мъжки жени), за които не ще се очудимъ нѣкой, загдето тѣхнитѣ представители ще могатъ да се мѣрятъ съ мъжкитѣ индивиди, защото, въ действителностъ и тѣ сж мъжки. Любопитно е да се констатира, че, презъ последно време, ние получаваме доказателството за не толкова, колкото би могло да се върва, рѣдкото съществуване на андрогини между голѣмитѣ „спортистки“, отъ шапионарката

събиране прѣжитѣ данъци къмъ държавата. Ако неизправния данъкоплатецъ доброволно въ дадения му срокъ не внесе дължимата сума, пристъпва се къмъ принудителенъ начинъ събирането. Въ закона, следователно, не е предвиденъ този начинъ — принуждаване да платятъ закѣснѣлитѣ си общински данъци и такси, да се лишатъ данъкоплатцитѣ отъ услугата на общината въ издаване исканитѣ документи. Преди всичко за конността!

Д. Цановъ

ВАРНЕВСКИ КОРЕНЯКЪ

Добри Филовъ

* * *

Развълнувано морето,
Грозно в'своя гнѣвъ бучи,
При скалисти брѣгъ, гдето
Фаръ самотенъ търчи.

А в'туй време корабъ пори
Разяренитъ вълни,
Стѣхъ отчаено се бори
В'непрогледни мрачини.
Салъ на фара свѣтлината
Нарушава нощни мракъ;
Набраздява синината,
Свѣтне и изчезне пакъ.

Тя ни кораба открива —
Вижда се сегизъ-тогизъ,
Какъ атакитъ отбива
На стихийния капризъ.
Ето борта му залива
Бѣгаща вълна с'струя;
Прѣсва се, лети тогива
Друга — прѣсва се и тя.

Нижатъ се вълни — верига,
Водни урви, планини;
Ту залѣга, ту се вдига
Корабътъ надъ глѣбини . . .
И редятъ се предъ очитъ
Силуетъ следъ силуетъ,
Щомъ на свѣтли фаръ лжчитъ
Тамъ да стигнатъ дойде редъ.

Ето корабътъ потъна,
Ето пакъ се появи;
Следъ борба ожесточена
Той стихията надви.
Направляванъ той отъ фара,
Къмъ брѣга проби си път;
Вечъ опасността прекара —
На две крачки е брѣгътъ.
Бавно той къмъ него плува,
Влѣзе в'тихия лиманъ,
Хвърли котва — тържествува
Победивши капитанъ.

на пешеходството чехословачка до
копиехвъргачката полякия. Тия
факти сж имали голѣмъ отзвукъ въ
пресата на всичкитъ страни и, съ
помощта на хирурга, тия андрогини
най-после, се превърнали най-
открито въ мъжки индивиди, как-
вито сж и биле вече презъ време-
то, когато сж се състезавали подъ
женски имена.

Върѣжки това, тѣ сж рѣдки лич-
ности, за които не трѣбва да се
държи смѣтка. По-интересно е да
се знае, дали спортътъ може да
повреди нормални жени, които, у-
влѣчени отъ модата и удоволствия-
та, иматъ едно явно стремление не
само къмъ тѣхното употребление,
но и къмъ тѣхното злоупотребе-
ние. А тѣе достоверно, че, въ по-
следния случай, тѣ рискуютъ да
получатъ морфологични и физио-
логични промѣни, които не сж въ
тѣхна полза. Крайнитѣ имъ гу-
бятъ своитѣ привлекателни крѣ-
лости и явно личи неблагоприят-
ното очертаване на мускулнитѣ из-
датѣци, лесно се виждатъ костни-
тѣ образувания по крайнитѣ; отъ
друга страна, периодътъ имъ ста-
ва повече или по-малко нередовенъ
и се забелязватъ сжщо, откъмъ
физиологична страна, както, про-
чее, у мъжкитѣ, нѣкои печални
промѣни.

Тукъ не се касае, разбира се, за
забраняване упражнението на же-
нитѣ. Не е, напротивъ, съмнително,
че тѣ ще спечелатъ отъ тѣхъ; тѣ
развиватъ тѣхнитѣ мускули, главно
на коремната имъ стена, образу-
ватъ тѣхната рождена гъвкавостъ,
увеличаватъ дейността на тѣхното
кръвообращение. Но всичко, което
може да имъ се препорѣча, то сж
проститѣ игри и упражнения, но не
и спорта съ неговитѣ характерис-
тики на съвѣстно увеличаване и
настървено съперничество, които
не прилѣгатъ нито на структурата,
нито на физиологията на жената.
Игрането на голфъ или на тенисъ,
практикуването на естествената Хо-

бертова метода, не представлява
за жената никакви неудобства; но
отдаването ѝ, напротивъ, на пеше-
ходство, на хвърляне дискъ, на пе-
шеходство, на атлетични скокове значи излизане-
то ѝ отъ сама себе си, за да се
приблѣжи до мъжа. Собствено,
това е, може би, една отъ главни-
тѣ причини, които, въ тоя вѣкъ на
криворазбрания феминизмъ, при-
влечатъ женитѣ къмъ стадиума, та
позволено е да се съжелява за
самитѣ тѣхъ и за племето, за кое-
то тѣ сж, въ голѣма частъ, отго-
ворни.

Отъ това следва туй твърде за-
конно заключение на въпросния ме-
моаръ на г. Dubousquet, предметъ
на тая ни статийка, а именно, че
упражнението е едно отлично за
жената нѣщо, когато то е добре
уредено и добре направлявано, но
то става обществена опасностъ,
щомъ тя се отдалечава отъ своята
морфология, нормалния психизмъ
и традиционната роля. Азъ лично
се бихъ много очудилъ, ако туй
мнение не бжде въобще сподѣ-
лено.

ДО КОГА?

Ние въ статията си „чистка“ се
изказахме ясно и недвусмислено,
че общинската управа трѣбва да
обърне внимание върху тѣзи об-
щински служители, които нехайно,
небрежно изпълняватъ службата
си, които сж лишени отъ съзнание
за дългъ, и които подмолно рабо-
тятъ противъ днешния държавенъ
строй, и трѣбва да бждатъ замѣ-
стени отъ вежливи, трудолюбиви и
родолюбиви лица, които имаме въ
града. Много съжеляваме, че не се
обърна внимание на тѣзи наши ре-
дове отъ отговорнитѣ мѣста, за
което въ близко или далечно бж-
даще ще се съжелява. За това ние
задахме въпроса: до кога? Чака-
ме да се почне „чистката“, не трѣб-
ва да се гледа отъ върховетѣ на
общ. управа къмъ това снисходи-
телно, защото това снисхождение
доказва слабостта на общ. властъ
и дава смѣлостъ на тѣзи служите-
ли да продължаватъ да се движатъ
по тази линия на поведение, което
предизвиква голѣмото недоволство
всрѣдъ гражданството. Питаме кж-
де е лѣкарътъ да излѣкува това
зло? Напразно ние задаваме този
въпросъ, защото до сега не се яви,
не само да изчисти това зло съ
своя хирургически ножъ отъ снага-
та на общ. управа, но да инжекти-
ра съ отровни бактерии за умъртвя-
ване бацилитъ на покварата, на от-
рицанието, които сж загнѣздили
отъ миналото и които се ширятъ
прикрито и до днесъ. Говори се за
стабилитетъ на общин. служители.
Добре! Нека има преди всичко под-
боръ на добри, възпитани, родолю-
биви лица, които да замѣстятъ тѣзи
служители, които предизвакватъ не-
доволство у гражданитѣ съ своето
високомерно държане, като че сж
юпитерчета на олимпийската висо-
та, и които се зегнѣздили на топло
мѣсто било по покровителство, било
по връзки отъ различно естество,
като работятъ подмолно противъ
държавния строй. Е добре, до кога
ще трае тоса положение? Нима ще
чакаме да се яви лѣкаръ съ силна
воля, съ мощенъ характеръ, който
да произнесе присждата си върху
тѣзи смутители, за които говориме
по-горе? Ние вѣрваме, че съзна-
нието за дългъ у върховната ни
управа ще преодолѣе въ близко
бждаще и ще тури край на това
зло, което уронва самия престижъ
на общината. Дано!

Л. Антоновъ (о. з.)

ХРОНИКА

Празникътъ на 2-й юний.

Преди 62 години въ недрата на
легендарния Балканъ престана да
тупти едно възторжено сърдце и
склопиха се очитѣ на единъ наро-
денъ синъ, който служи за досто-
енъ примѣръ за жертва предъ на-
родния олтаръ. **Това сърдце бѣ
Христо Ботйовъ!** Произнасяйки
това свято име, нека смирено при-
ведемъ глава и благоговѣйно от-
дадемъ почитъ. Нека името му
пребждне презъ вѣковетѣ и нико-
га завѣсата на забвението не ще
затъмни неговото име, неговитѣ
пѣсни и неговитѣ подвизи. Тър-
жествено се отпразднува въ града.

Помина се на 30 май т. г. съ-
пругата Кирияки на съгражданина
ни Илия Крахтовъ и сестра на Си-
меонъ Вълчевъ и на 31 май, на 2
часа сл. обѣдъ се извърши погреб-
ението ѝ. Изказваме нашитѣ съ-
болезнования къмъ опечаленитѣ.

Смъртна присжда. Убиецътъ
на инженеръ Горанъ Минчевъ отъ
гр. София, който бѣ убитъ отъ
слугата Янчо Недѣлчевъ въ вилата
му до стопанството „Св. Констан-
тинъ“ на 2 срещу 3 априлъ т. г.,
Варн. Обл. Сждъ осжди на смъртъ
чрезъ обесване.

**Освобождението на Арме-
ния.** Основаването на първата ар-
менска република презъ 1918 год.,
т. е., освобождаването, се отпразд-
нува на 5 юний т. г. тържествено
отъ съгражданиитѣ ни арменци. Въ
църквата бѣ отслужена панахида
за падналитѣ арменци.

Следъ църковната служба се
образува шествие до морската гра-
дина, кждето на паметника на
„Незайния войнъ“ биде положенъ
вѣнецъ. Предъ паметника се дър-
жаха речи.

По независими отъ редакция-
та причини, настоящиятъ брой, вмѣ-
сто на 1 юний ще излѣзе днесъ,
8 с. м. Редакцията моли извинение
отъ читателитѣ.

Селско-стопанския съборъ
и тази година ще се състои въ
града ни. Взематъ се всички необ-
ходими мѣрки за да може да из-
лѣзе съборътъ сполучливъ. Особен-
но внимание се обръща на наста-
няването на съборянитѣ. В. т. и.
камара е отпуснала 25,000 лв. за
изнасянето на събора.

Работното време въ канце-
ларитѣ и гишетата на мѣстната
т. п. станция отъ 1 юний започва
сутринъ отъ 7 ч. до 11 ч. и сл. об-
отъ 3 до 7 часа.

Книжнина. Постжпи въ редак-
цията ни издадения отъ нашия съ-
гражданинъ г. Иванъ Н. Бакър-
джиевъ сборникъ отъ разказитѣ:
„Свѣтътъ презъ моитѣ очи“, „За
родината“, „Златното сърдце“,
„Доброто и злото“, „Истинската
жена“, „Славослави Одесусъ“ и др.
Ние горещо препорѣчваме тѣзи
разкази, като полезно и увлѣкател-
но четиво.

Сборникътъ е отъ 33 стр. цена
10 лв. Намира се на проданъ у ав-
тора.

Празникътъ на храма на
„Св. Константинъ“ на 3 юний, се
отпразднува най-тържествено, като
се отслужи литургия отъ Н. Висо-
копреосвещенство митрополитъ г. г.
Иосифъ въ съслужение отъ нѣколко
свещеници. Присѣствуваха о-
фициални лица и много граждани.

Не може така. Общинскиятъ
съветъ, по съставения за 1938 бюд-
жетъ отъ постоянния присѣствие е
приелъ предвидения въ бюджета
сума 600,000 лв. за плащане отчуж-
денитѣ на гражданитѣ недвижими
имоти, било за улици, било за пло-
щки, било за разширение училищ-
ни дворища. Общината дължи по-
вече, ако не се лѣжимъ, отъ ми-
лионъ. Очевидно е, че съставите-
литѣ на бюджета сж работили без-

системно. Предвидената въ бюджета
сума отъ 600,000 лв. е била анга-
жирана за едно лице неварненецъ,
а взискателнитѣ варненци, бедни,
на които имотътъ е отдавна от-
чужденъ, оставатъ съ празни ръце.
Мислимъ, че не трѣбва да се въз-
бужда недоволство у ошетенитѣ
граждани, които се нуждаятъ отъ
прехрана и сж принудени да тър-
сятъ милостиня. Не може ли да се
усили този параграфъ отъ фонда?
Ще се повърнемъ.

Ново разписание за крайбрѣ-
жния параходъ „Евдокия“. Отъ 1
юний до 13 септемврий т. г. трѣгва
отъ Варна всѣка недѣля въ 1 часа
следъ полунощ и всѣки петѣкъ въ
7:30 ч. сутринъта и връща се обрат-
но всѣки вторникъ 15 ч. и всѣка
сжбота 8:30 ч.

Въ стопанството Св. Констан-
тинъ усилено се работи, за да мо-
гатъ помѣщенията да бждатъ гото-
ви за лѣтния сезонъ.

Шосето къмъ „Златнитѣ пѣсъ-
ци“, което сега се строи, ще бжде
готово за лѣтния сезонъ и по този
начинъ ще се улесни достѣпътъ на
любителитѣ на природата къмъ та-
зи очарователна мѣстностъ.

Освободенъ е отъ длѣжно-
стѣта пом. кметъ г. Борлаковъ и
вмѣсто него е назначенъ г. К. Ми-
невъ, общ. съветникъ.

Въ априлската сесия на общин-
ския съветъ, последниятъ откупи
халитѣ на г. Стефанъ Вен. Поповъ,
архитектъ, тѣй щото тази частъ на
града се сдобива вече съ общин-
ски хали.

Градската омнибусна служба,
А. Д. ще пустне въ обръщение но-
ви разкошни омнибуси, които ще
улеснятъ много гражданитѣ въ из-
летитѣ и вилитѣ.

Общ. съветникъ г-нъ Иванъ
Мариновъ, въ априлската сесия на
общ. съветъ бѣ избранъ за членъ
на строителния комитетъ на общи-
ната, на мѣстото на съветника г.
Г. Люцкановъ, който пъкъ е из-
бранъ за членъ въ засилената об-
щинска управа.

Улеснение за курортния сезонъ
е направено отъ ромънското прави-
телство, както ни се съобщава, за
всички, които идватъ въ България,
както за визити, тѣй и за паспорти,
щомъ се представятъ редовни кни-
жа, изискващи се по закона за па-
спортитѣ.

**Ново разпредѣление на
службитѣ въ общината.** Следъ
назначаване новъ пом. кметъ, кме-
тътъ г. Мустаковъ е направилъ ново
разпредѣление на службитѣ.

Така ще завеждатъ:

Кметътъ г. Мустаковъ
административно дѣление, държа-
вно контролорство, адвокатура, об-
щински сждъ.

п. кмета Н. Димитровъ
земедѣлско стопанско отдѣление,
курортно отдѣление, техническо от-
дѣление, ОСП за електричество, во-
доснабдяване и канализация, дирек-
ция Батова — Варна.

п. кмета инж. П. Куртевъ
финансово отдѣление, материална
служба, курортно отдѣление, об-
щинска библиотека, училищно на-
стоятелство, гражданско състояние
и социални грижи.

п. кмета Констан. Миневъ
санитарно отдѣление, концесионна
аптека, пожарна команда, чистота,
комисарство по прехраната, ОСП
Варненски народенъ театъръ.

За селата къмъ общината.
Завеждатъ службитѣ въ принаде-
нитѣ къмъ общината както следва:

п. кмета Н. Димитровъ
1. с. Царево, 2. с. Надежда.

п. кмета инж. П. Куртевъ
1. с. Звездица, 2. с. Казашка махала.

п. кмета Константинъ Миневъ
с. Галата.

Печат. „Просвѣщение“ — Варна.